

derne, men det er dog endnu kun en ganske lille Del af Arbejderklassen, der bruger dem. Altsaa, de Folk, som intet har at jage efter, de jager kun for at jage og genere andre, men de, som bevislig med Rette kunde jage, maa nøjes med den langsommere Befordring. Det er det virkelige Forhold.

Saa er der ogsaa dette, som der er talt saa meget om her, at Bilerne ødelægger vore Veje i den frygteligste Grad. For hvor mange Millioner Vejbane har ikke Luksusbilerne, disse tunge, svære Vogne, ødelagt! Jeg har set i Holbæk-Kredsen, hvorledes Vejene var udhulede af Bilerne. Jeg har set, hvorledes disse ligefrem sugede Vejmaterialer op fra de Fordybninger, som en Gang var dannede, og spredte det ud til alle Sider. Jeg hilser med Glæde ethvert Fremskridt, men det store Fremskridt, som Bilerne skal være, har jeg ikke hilst med synderlig Glæde. Vi er i Virkeligheden blevet overrumplet af Bilerne. Vi maa huske paa, at vore Gader og Veje ikke er indrettede paa, at der kan køres paa dem med den Fart, hvormed Bilerne kører, men de to Ting skulde passe sammen; vore Gaders og Vejers Konstruktion, Vidde og Bredde og Bilerne Hurtighed skulde følges ad. Men naar Bilerne farer frem paa den Maade, de gør nu, uden at vi har taget de tilstrækkelige Forholdsregler imod dem, er det en Kalamitet. Derfor tillader jeg mig at raabe et Varsko mod denne rasende Kørehastighed. Jeg er altsaa utilfreds med, at det ærede Udvalg er gaaet op til en Fart af 6 danske Mil i Timen. Jeg hører, at det ærede Medlem Hr. Sven er utilfreds med, at de 5 km er stroget. Jeg kan trøste det ærede Medlem med, at han ikke bør græde over det, thi kender jeg Automobilisterne ret, vil de nok indhente det forsømte, derom kan man være overbevist.

Jeg vil tillade mig at sige et Par Ord om Sporvognsstoppestederne. Jeg har i de sidste Dage set lidt paa Bilfærdselen ved Stoppesteder. Jeg har set, at Bilerne har fortrængt Fodgængerne, der stod og ventede paa Sporvognen. Fodgængerne har maattet kravle op paa Sporvognen eller gaa ind paa Fortovet, for at Bilerne kunde komme forbi med den tilstrækkelige Hurtighed. Bilerne, som kører hurtigt, kan jo ikke vente paa, at vi andre kommer med Sporvognen. Bilen har let Adgang til at køre hurtigere end Sporvognen bagefter, men alligevel kan den ikke vente. Den Ændring, der her er foreslaaet, mener jeg ikke er rigtig. Den lyder saaledes: „Naar der ved Sporvognsstoppesteder er et større Antal Passagerer, som skal af eller paa Sporvognen, er Motorkøre-

tøjer forpligtede til at holde, naar Sporvognskonduktøren med en udstrakt Haand giver Tegn dertil.“ Der er noget ulogisk i denne Bestemmelse. Sporvognskonduktøren staar i Fred, det vil sige uden Fare fra Bilerne Side, paa sin Vogn. Han er altsaa ikke saa stærkt interesseret i at standse en Bil, medens den Mand, som staar og venter paa Sporvognen, i mangfoldige Tilfælde er interesseret i, at en Bil standser. Derfor synes jeg, det vilde være meget bedre, om der havde staaet, at Bilen skal standse, hvis en af de ventende Passagerer giver Tegn med Haanden. Det vilde være det eneste rigtige, at den Part, der er direkte udsat for Genen, eventuelt Faren, kunde standse Bilen. Jeg har talt med Sporvognskonduktører om, hvad de mente om denne Bestemmelse. En Konduktør har sagt til mig, at de var meget utilfredse med den. Den Mand, jeg talte med, var ganske overbevist om ikke at kunne gennemføre noget i den Retning. Han sagde: Ved Stoppestederne hjælper vi mange Gange ældre, svagelige Mennesker ud af Vognen; lad os sige, at vi staar midt i at hjælpe en saadan Passager ud, saa kan vi dog ikke samtidig give Tegn til en Bil, og denne har saa imidlertid anrettet den Ravage, den ikke burde anrette. Han var altsaa meget utilfreds med Bestemmelsen og ganske overbevist om, at ogsaa andre vilde blive utilfredse med dens Gennemførelse. Det burde være Passagererne, som havde Ret til at standse Bilerne, thi det er dem, der er direkte truede af Bilerne.

Endelig vil jeg sige et Par Ord om Spiritusforbudet. Jeg finder nu ikke, der er noget frygteligt i, at en Mand paa en saa farefuld og udsat Post som en Bilførers eller Chaufførs faar en Paamindelse om, at han skal holde Hovedet klart, naar han er i Funktion. Jeg finder slet ikke, der er noget utilbørligt deri. Nu talte den højtærede Justitsminister jo nok med ligefrem Begejstring i Stemmen eller med dyb Medfølelse om, at Manden kunde ikke faa en Bajer, naar Konen kom med hans Mad til ham. Naa ja, kan han ikke faa en Bajer paa det Tidspunkt, kan han drikke f. Eks. en skattefri Stjerneøl; det er en god Drik. Og naar han ikke er i Funktion, kan han endelig, hvis det er Livet om at gøre, faa Lejlighed til at indhente i alt Fald en Del af det „forsømte“. Den Konsekvens, at det ogsaa burde forbydes andre i en lignende Stilling at nyde Spiritus, medens de var i Funktion, afskrækker i alt Fald aldeles ikke mig.

Grundtanken i de Udtalelser, jeg har